

[Finansministeren]

ikke har fundet, at fru Ritt Bjerregaard har overtrådt konkrete og utvetydige normer for afholdelse af udgifter ved rejser i udlandet. De udgifter, der er fremdraget, er afholdt på områder, hvor en minister rejser efter regning, men statsministeren fandt, at fru Ritt Bjerregaard ikke på de pågældende områder havde foretaget en rimelig afvejning af omkostninger og formål. Statsministerens krav om, at fru Ritt Bjerregaard selv skulle betale en del af udgifterne, kan således ikke tages som udtryk for, at der forelå et egentligt erstatningskrav, men alene som en markering af hans og regeringens holdning i sager af denne karakter.

Da fru Ritt Bjerregaard ikke kunne acceptere statsministerens vurdering og hans krav om, at hun selv betalte en del af udgifterne, fandt statsministeren det rigtigst, at fru Ritt Bjerregaard trådte ud af regeringen. Med denne klare markering af statsministerens holdning bør sagen efter regeringens opfattelse have fundet sin afslutning, og regeringen må derfor afvise lovforslaget.

Camre (S):

Jeg kan meddele, at den socialdemokratiske folketingsgruppe er ganske enig i de betragtninger, finansministeren her har gjort gældende, og dermed skal jeg afvise lovforslaget.

Glistrup (FP):

I 1979 passerer skatteydernes udgifter til offentlige rejser 1 mia kr., og der foregår en enormt eksplosiv udvikling på dette område. Det er noget, som set i historisk perspektiv er kommet med en gevaldig hast. Læser man f.eks. levnedsbeskrivelserne for de to, der har guld- og sølvmedalje på udenrigsministerposten, hvad angår tiden at sidde som udenrigsminister i dette århundrede, Peter Munch og Erik Scavenius, ser man, at det ligefrem hørte til sjældenhederne, at de kom uden for landets grænser, endsigte at de nåede uden for Europas grænser. Men nu er det altså således, at det offentlige hver evig eneste dag bekoster, at i hundredvis af mennesker på skatteydernes bekostning befinder sig rundt omkring på globussen. Det er helt åbenbart, at der her er et gevaldigt samfundsproblem, som man skal sætte ind imod fra folketingets side, men det er ikke lykkedes tidligere at få

nogen som helst almindelig debat om eller nogen som helst behandling af dette vigtige emne.

Derfor har det lovforslag, som vi her behandler, en gevaldig stor betydning, for det er ganske åbenbart, at når man skal i gang med en offentlig debat om et så vigtigt samfundsanliggende, skal man begynde fra toppen af. Man skal ikke, som danskere ofte har været tilbøjelige til, når der har været tale om retsopgør o. lign., udelukkende koncentrere sig om den lille og så glemme den store.

Derfor var det en lykke for det danske samfund, at den daværende undervisningsministers forhold gav anledning til en så indgående samfundsmæssig debat, som vi havde specielt i december måned, og som altså nu følges op med dette lovforslags behandling, og jeg håber, at vi gennem en grundig udvalgsbehandling virkelig får belyst dette milliardproblem, som rejses i kraft af dette forslag.

Det var heldigt, at det netop blev fru Ritt Bjerregaards forhold, der jo ikke bare omfatter den Pariserrejse, som det her direkte drejer sig om, men også Kenyasafarien, Kinarejsen osv., som i allerhøjste grad er velegnede som grundlag for at debattere disse problemer, som er opstået med den igangværende udvikling. Med den høje beskatning, som man kommer ud for, siger mange mennesker: hvorfor skal jeg dog have lønforhøjelse, skattevæsenet tager jo 70 pct. af det? Det er meget, meget bedre at få disse mere eller mindre – i reglen aldeles mindre – velbegrundede udenlandsrejser.

Det siger jo sig selv, at det, at en dansk undervisningsminister skal opholde sig 13 dage i Paris med henblik på noget så fuldstændig latterlig ligegyldigt, som at en eller anden ligegyldig dansk person skal ind i en fuldstændig ligegyldig komité, det er noget, som i den grad er hinsides ethvert sundt judgement, ethvert sundt skøn, og det er den slags punkter, som vi nu altså får frem til debat.

Vi har fra fremskridtspartiets side forsøgt igennem et spørgsmål til statsministeren at få oplysning om i større bredde, hvordan det ligger med de forskellige ministerrejser. Det fik vi et efter vor mening ikke videre pænt svar på, efter vor mening et svar, som bestemt ikke var hverken en statsminister eller folkestyret værdigt. Men nu kan vi altså i en